

MIRIAM BORGERMANS

SLAVES

DANTE 4

Clavis
YOUNG ADULT

Eerder verschenen bij Clavis in de reeks 'Slaves'
van Miriam Borgermans

Raven 1 (eerste boek)

Dante 1 (tweede boek)

Raven 2 (derde boek)

Dante 2 (vierde boek)

Raven 3 (vijfde boek)

Dante 3 (zesde boek)

Raven 4 (zevende boek)

Miriam Borgermans

Slaves. Dante 4

© 2023 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Clavis Studio

Trefw.: macht, slavernij, overleven, klimaatopwarming

NUR 285

ISBN 978 90 448 5123 6

D/2023/4124/295

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

www.borgermans.be

*'The cry I bring down from the hills
belongs to a girl still burning
inside my head. At daybreak
she burns like a piece of paper.
She burns like foxfire
in a thigh-shaped valley.
A skirt of flames
dances around her
at dusk.'*

begin van 'You and I Are Disappearing'
van Yusef Komunyakaa

Achteraan in dit boek staat een verklarende woordenlijst.

MIRIAM BORGERMANS

SLAVES

DANTE 4

SENTE*

---

* Term uit Go: voorhand, behoud van initiatief

Seamus zit vast in Colony als CEO.
Ik ben weer vrij!

Cym

'FEAR means fuck everything and run.'

*(Trasher Stadsdeel Acht,
Slaves, afdeling Censuur)*

'Zit Dante in bad? *Alweer?*'

'Thomas, ik ruk je tong uit en gebruik 'm om de vloer te dweilen, als jij je mond niet dichthoudt.'

'Waarom mag ik de zwarte plekken waar die Nephila hem heeft gebeten niet nog eens zien? Je zei dat het ongelooflijk was dat hij nog leefde, dus waarom zit hij in bad en ... Is hij zo vuil geworden van de ondergrond in Alfa? Gisteren zat hij er ook al in. En wat zijn Nephila's eigenlijk?'

'Bek dicht.'

'Maar hij lijkt op een gekookt ei. Volgens mij is het water veel te warm.'

'HOU-JE-BEK. Ik probeer me te concentreren op die nanobots, want hoe meer gif van die verdomde rotspinnen ze eruit halen, hoe sneller hij kan onderduiken. En dat gif komt van *Alfa* en jij krijgt dadelijk een nekschot, als jij die lippen van je niet ...'

'Jij zei dat ze 'm te vaak hebben geslagen en dat zelfs een heilige zou breken. Is hij gebroken? Moet hij daarom onderduiken?'

'Herb, leg dat mes neer. En Thomas, laat Herb met rust. Dante

moet onderduiken omdat Satu razend is, Thomas. Satu heeft al vijf boodschappen gestuurd dat hij moet komen. Dante heeft 'm Raven niet gegeven, dus ... als hij naar Satu gaat, zal die 'm doden.'

'O ja? Hij kijkt zo raar. Hij lijkt echt op een ei. Volgens moet hij gewoon wat frisse lucht. Hij zit al dagen in die stoom en daarvoor lag hij weken naar het plafond ...'

De stemmen dwarrelen weg als natte herfstbladeren. Ik val, en blijf vallen. Vallen is een constante geworden in mijn leven. Ik kijk naar de stoom op mijn huid. De aders eronder bewegen.

Meer gif dan bloed.

Meer littekens dan huid.

Ik grijp de rand van het bad.

'Blijf zitten, Dante! Je bent te zwak om ...'

Ik ruk de draad van de Healthmeter eruit en loop over de koude betonnen vloer, een spoor van natte druppels achterlatend.

'Hij is naakt en kijkt gek.'

'Jij gaat dadelijk óók gek kijken. Geef 'm verdomme een handdoek en ...'

Ik buk me. Waar de spiegel niet beslaat zie ik mezelf. Ik bestuurde het litteken op mijn slaap, de zwarte schaduwen onder mijn staalkleurige ogen en het brandmerk c in mijn nek. Het is alsof ik mezelf voor het eerst in mijn leven ontmoet.

'Ik ken die blik,' zegt Snow achter me. 'Dat is de blik van een moordenaar.'

Hij grijnst. 'Je gaat Cym mollen hè?'

Ik grijp mijn broek, buig voorover. Mijn hemd kleeft aan mijn natte rug; ik trek het weer uit. Snow reikt me een shirt aan.

'Wat gaat Dante doen?'

Snows groene ogen, omwald door het zwart van slapeloze nachten, blijven me grijnzend aankijken terwijl hij zegt: ‘Hij gaat eindelijk Cym mollen, Thomas. Cym heeft in de ondergrond van Alfa Yukio achter hem en Raven aan gestuurd. *Zij* zat achter dat doodseskader.’

‘Waarom zegt ie niks?’

‘Dat spinnengif heeft zijn emoties lamgelegd. Hij draait wel bij,’ zegt Snow en zijn heldere ogen boren zich in de mijne.

‘Ik ga mee, Dante.’

Vanuit iets achter zijn ogen kijk ik naar mezelf. Ik ben de moorde-naar van Yukio. De bevechter van demonen. Helder, scherp, bewust bestudeer ik mezelf, terwijl ik het hemd over Snows shirt dichtknoop. Het shirt is van de Army.

Life forced me to be a psychopath.

De beet van de Nephila brandt.

Ik schud mijn hoofd en zeg: ‘Bedankt om me terug te halen. Maar ik ga alleen.’

Dan reikt Snow me mijn Alfa Hunteruniformjasje aan, dat is aangepast aan het dragen van wapens, en drukt een zwaard in mijn handen.

‘Neem dit mee, Dante. Het is een ritueel Chasterzwaard. Ché wilde Cym doden, maar bedacht zich toen Herb zei dat je buiten de gevarenzone was en het ging halen. Hij liet de eer aan jou. Het is omhuld met biofilm om alle scanners te misleiden.’

Het ding voelt koel, zwaar in mijn handen. Het lemmet is bovenaan dofzwart, met een smalle, glinsterende rand eronder. Traxmetaal. Snow rukt een haartje uit en laat het op het zwaard vallen, waarop het in tweeën wordt gesneden.

Ik stop het zwaard zorgvuldig in mijn mouw, in de verborgen schede.

‘Wauw,’ zegt Thomas. ‘Is dat een beulsmes? Het moet maanden werk zijn geweest om dat ding in een smeltoven te maken en ...’

Herb duwt hem opzij en zegt hijgend: ‘Dante, je *hoeft* niet te gaan. Je bent nog niet in orde en ... Je hebt weken in coma gelegen. Niet al het gif is eruit. Je was b... bijna dood.’

Zijn stem hapert als ik hem voorbijloop zonder hem aan te kijken, maar bij de deur zegt hij zacht: ‘Dat is een *Alfa*-uniform, Dante. Met de s van Satu. Ik zou haar niet vermoorden met dat ding aan. Ze is gevaarlijk.’

‘Cym is *machteloos*,’ werpt Snow tegen. ‘Ze was al uit de Slavenraad gezet en daarom hebben ze haar school gesloten. Ze is blut en kan geen bescherming betalen.’

‘Ze is *niet* machteloos. Ze heeft Dante laten folteren en Seamus naar Colony gestuurd, als CEO,’ zegt Herb, maar Snow bestudeert me en zegt: ‘Doe het langzaam, wil je, en draai het zwaard een paar keer extra om. Hak dat rotwif in mootjes en kom dan terug. *Stay cool*, de Chasters hebben alle straten schoongeveegd en het oosten achter de Belt is dankzij die Seekercodes safe. Je bent veilig en Satu kan je niet oppakken. Dat zweer ik.’

Ik knik en zet mijn hand tegen de deurpost om niet te vallen.

‘Gaat hij echt Cym vermoorden?’ herhaalt Thomas ongelovig. ‘Maar jij, Herb, zei dat Dante niks anders deed dan achter grieten aan hollen en dat het genoeg was geweest en dat hij je nu ging helpen om eindelijk iets te doen wat *echt* nuttig is. En dat alles wat hij deed zinloos was omdat hij geen ...’

Herb schreeuwt: ‘Thomas. Je mag niet ... Hou die rotbek van je

dicht, of ik zorg ervoor dat je iedere platvisverkiezing wint! Je mag niet ...'

Ik zeg tegen Snow: 'Dock.'

'Aye.'

Onze vingers kruisen, dan ben ik weg.

'Je komt nooit meer terug, lieverd.
Het is vreselijk, ik weet het, je zit voor altijd vast.
Ik kan je niet helpen.
Je hebt een klasse Y van mij gemaakt,
mijn school afgenomen en me uit de Slavenraad gezet.
Maar je moet maar denken: ik ben de CEO van Colony.'
Seamus begint te snikken.
'Dag lieverd,' zeg ik, en ik verbreek de verbinding.
Dan glimlach ik.

Cym

2

*'You may write me down in history
With your bitter, twisted lies,
You may trod me in the very dirt
But still, like dust, I'll rise.'*

*(Maya Angelou (1928-2014),
Still I Rise,
Slaves, afdeling Censuur)*

Mijn zwarte uniform wordt weerspiegeld in het glanzende schild van de cyborg voor me. Hij moet de persoonlijke Alfacyborg van Satu zijn, want hij staat voor de deur alsof *hij* de eigenaar is van SLAVES, de Superfoundation of Labour Answers to Valuable Employees Society, die zowat dertien miljard slaven tewerkstelt. Het is geen toeval dat hij eruitziet als een boiler onder stoom, met een uitstekend functionerende uitlaatklep. Hij betekent dat Satu in hoogsteigen persoon binnen op me wacht.

'Satu heeft mij ontboden,' zeg ik.

Het stof knarst tussen mijn tanden. De lucht hier bij de winderige slaveningang van SLAVES zit vol zand en steenpuinkorrels door de harde, vochtige stormwind die de zomer voorafgaat.

Op dit uur in de morgen horen er meer slaven te zijn – er staan altijd lange rijen aan te schuiven van wanhopige mensen, smekend

om genade of schreeuwend dat het een vergissing is dat ze slaaf zijn geworden – maar het zien van de Alfacyborg moet ze allemaal hebben weggevaagd. Als ik vooroverbuig om mijn Hunterpasje weer in ontvangst te nemen, laat de veranderende zwaartekracht de nanobots zoemen. Ik voel ze kruipen en waar het zwaard mijn arm raakt, trillen ze. Maar het bioschild is goed, er gaan geen alarmen af.

De cyborg neemt me mee naar boven, door gangen van korrelig beton. In dit gedeelte ben ik niet eerder geweest. Naarmate we hoger komen, klinkt het zoemen van stoffilters en zuiverende ionisatoren luider en het geluid van de razende sensoren in de lift doet me aan het Trasherkamp denken, waar de zeewind het duingras liet ritselen. Mijn zintuigen lijken scherper dan vroeger, al heeft de inspanning van het hiernaartoe lopen me wat duizelig gemaakt.

Als de lift op de bovenste verdieping stilhoudt, valt er een schaduw in de opening.

‘Je bent laat,’ zegt Satu. ‘Ik heb je *vijf keer* ontboden.’

Als hij zich met een ruk omdraait en naar zijn kantoor loopt, hoor ik zijn mantel ruisen als vingernagels op metaal.

Bij zijn bureau blijft hij staan. Zijn ogen zijn bleekgrijs, met in het midden een donkere poel.

Ik loop naar hem toe en hef mijn beide handen hoog op, met het Chasterzwaard erin. Er verschijnt een flits van verbazing in de poelen, maar de cyborg is sneller. Hij drukt me met beide handen op mijn hoofd neer tot ik op mijn knieën zit. Het voelt als de klem die de Beukers gebruikten op de Academie. Ik kom niet los, hij duwt me nog meer naar beneden en de punt van het zwaard drukt tegen mijn buik. Ik had niet op zijn kracht en snelheid gerekend, en de cyborg *blijft* duwen. Hij verplettert de spieren onder mijn schouder

en omklemt zowel mijn armen als mijn hoofd met metalen kracht. De punt rust tegen mijn buik, vlak onder mijn navel. Mijn knokkels spannen, maar ik wil het zwaard niet loslaten en buig helemaal voorover.

Ik adem ijzer in. Hoewel ik mijn dood verwachtte en zag aankomen, verrast het me de details ervan te zien. Het vlekje glans op het blanke metaal, het bijna onhoorbare wrijven van metalen gewrichten, het ontbreken van iedere geur.

‘Is dat een *zwaard*? Laat hem los, cyborg.’

De cyborg gehoorzaamt. Zodra de kracht vermindert grijp ik het zwaard en steek het nu blind naar boven, maar het schiet door de plooien van Satu’s mantel en snijdt hem aan flarden. De cyborg grijpt het zwaard opnieuw en omdat ik niet loslaat, dringt de punt tussen de spieren in mijn buik voor de cyborg het er weer uit rukt. In een pijnreflex val ik opzij en daardoor golft de mantel, maar de cyborg trapt me tegen de grond en dit keer rukt hij het zwaard los en overhandigt het aan Satu. Bij het Reservoir waren het ook cyborgs die me te grazen namen – en die hadden niet van die groene snakebotogen als deze.

Satu laat zijn vinger over het heft glijden en de randen om zijn ogen met de zware oogleden verwijden zich.

‘Dat is een *ritueel* zwaard. Wilde jij harakiri plegen?’

Ik weet niet wat dat betekent. De cyborg knijpt mijn keel dicht, ik kan alleen maar hijgen. Misschien wil hij mijn hoofd eraf laten snijden, want hij laat het zwaard bengelen en het snijdt flintertjes van zijn mantel.

Dan bukt Satu zich en hij blijft me aanstaren.

‘Ik kan niet geloven dat jij jezelf van ... Wat *is* dit? Je hebt me *gehoorzaamd*, verdomme.’

Ik stik bijna en zeg hees: ‘U wilde dat ik ... de slavin ... u gaf ... niet gedaan.’

Raven vluchtte voor mijn ogen door dat gat – naar *hem*. Hij moet haar hebben opgewacht. Hij heeft haar gedood. En daarom gaat hij eraan. Ik reik naar het zwaard, maar Satu geeft het aan de cyborg en wappert hem dan achteruit.

‘Kijk me aan.’

Ik kijk omhoog naar de zware oogleden, de grijze huid eromheen en de uitstraling van absolute macht erin – die mijn eigen onmacht lijkt te benadrukken.

‘Dood me, Meester.’

Ik heb Raven in zijn handen gejaagd. Ik had haar bang gemaakt en ze *vluchtte*. Ik schoot op die verdomde koepel, maar dat gif van de Nephila’s zat al in mijn bloed en Raven dook door die ingang, waar Satu op haar wachtte. Hij moet haar hebben. *Ik heb haar zelf door dat gat zien gaan*. Hij moet haar hebben gefolterd. Ik klauw naar het zwaard, maar Satu grinnikt.

‘Je doden? Meestal smeken ze om dat níét te doen.’

Hij bukt zich opnieuw.

Error. Error.

Dat zei Lemon altijd, als de Beukers op hem afkwamen en hij niet wist wat ze wilden. De cyborg verschijnt uit het niets, draait mijn hoofd opzij. Ik zie een hoek van de kamer, een bordje. *Rijkdom is geconcentreerde macht*.

‘Een ritueel Chasterzwaard, dat ontbrak nog in mijn collectie. Ze maken het heft van nekwervels, wist je dat?’

Hij grinnikt, blijft grinniken.

‘Ze hebben me alles verteld, die van dat doodseskader van Op-

standencontrole. Hoe je achter die beul aan joeg die haar wilde doden. Je joeg haar levend naar boven – naar Alfa. Je hebt me gehoorzaamd. Je hebt *verhinderd* dat het doodseskader dat Seamus achter haar aan had gestuurd, haar doodde. Ik wilde haar levend. Je deed alles wat ik je gevraagd had te doen.’

Hij kijkt van de cyborg naar mij. ‘Je wilde jezelf van kant maken omdat je dacht dat ik niet tevreden was? Je wilde je zelfs *zonder* mijn bevel op dat zwaard storten? Ik weet alles, dus ik geloof dit bijna niet, maar gelukkig had mijn cyborg het net op tijd gezien.’

Mijn hart bonkt als een kelder-Trasher die ze hebben opgesloten in een drugsvat.

Snow moet een goed verhaal in elkaar hebben gedraaid. Ik weet alleen nog dat ik in elkaar zakte, nadat het scherven regende onderaan dat netwerk van spinnendraden.

‘Omdat Alfa geheim is, kon jij niet weten dat de ingang in het Mediadistrict zat. Ze kwam naar boven in het *museum*, dat in het hartje van het Mediadistrict ligt. Helaas is ze me ontglipt. Zeus heeft haar nu.’

Zeus?

Hij gromt: ‘Maar hij houdt haar voor mij verborgen in Alfa. Ik heb overal gezocht, maar haar niet gevonden. Ik heb verdomme *zelf* haar halsband uitgezet.’

Die nanodingen zitten in mijn hart. Ze gonzen er rond. Als Raven bij Zeus is, is ze kansloos. Ze kan niet in leven blijven, nadat hij haar als moordnares van Ghassan zagezegd heeft laten verdrinken in die zuil. Hij liet Thomas ook verdrinken en verscheuren door orka’s. Zeus liet me folteren, hij zal haar ook folteren en hij zal het op dezelfde manier doen als hij met mij heeft gedaan.

Overmand door pijn sluit ik mijn ogen.

‘Dood me,’ zeg ik tegen de cyborg.

Satu grijnst.

‘Mijn cyborg gehoorzaamt alleen mij. Sta op.’

Ik krabbel overeind, op benen die niet van mij zijn. Misschien wordt Raven *op dit moment* gefolterd.

‘Ik heb geen recht op een pijnloze dood. Als u me niet doodt, zal ik mezelf doden, Meester.’

Mijn hele lichaam voelt klam en koud. Door *mij* staat ze op de Free-List. Wie haar vindt mag met haar doen wat hij wil.

‘Ik heb u teleurgesteld,’ zeg ik hees. ‘Ik smeed u. Het zou me genoeg doen om door u gedood te worden.’

Ik heb haar als een wild dier door de hele Buitenkom gejaagd, nadat ik haar als hoofdverdachte van de moord op Ghassan had aangeduid. Ik wilde wraak op Cym nemen door een Delicatusslavin van haar te beschuldigen, van wie ik aannam dat ze dood was. Het is allemaal mijn schuld. Yukio is dood, maar er zijn nog meer beulen in Alfa. Herb had gelijk. Alles wat ik deed was zinloos. Het maakte alles *erger*.

‘Hoewel je mijn opdracht hebt uitgevoerd, moet ik met een zwaard je kop eraf hakken?’ zegt hij en hij knijpt zijn ogen half dicht.

Ik zwijg. Zonder mij had ze nog een kans gemaakt. *Ik* had Seamus verwittigd dat Raven in Alfa zat. Het was de enige manier om met haar terug te kunnen komen. Maar hij wilde me helpen door mijn oude team – het doodseskader – mee te sturen en daardoor wist Satu alles. Raven had de skills van een Chaster, een kettingslaaf én een Hunter en ze gaf me een Kooivechterstrap, maar tegen een beul kan niemand op.

Peinzend bekijkt Satu me.

‘Ik gaf je een zelfmoordopdracht. Ik stuurde je als Hunter naar de Buitenkom, met wat lokale losers. Ik ging ervan uit dat je dood zou gaan. Maar je slaagde erin te infiltreren in de *Chumash*-bendes, die de gevaarlijkste smokkelaars van allemaal zijn, en nam er zelfs eentje gevangen. Je hebt een enorme hoop Grazers een kopje kleiner gemaakt en toen je terugkwam trotseerde je zelfs de Chasters rond de Belt!’

Hij zwijgt even.

‘*Daarom* ging je terug naar Acht. En je had gelijk, want die vervloekte slavin heeft inderdaad vanuit het kettingslavenkamp, waar ze de rellen ook al aandreef, zelfs de Chasters aangestoken. Je bleef haar zoeken ... ondanks alles.’

Weer zwijgt hij.

‘O Saturnus,’ zegt Satu dan – hij die Satu Nus *is*. ‘Ik liet je verbranden in dat kamp, dat weten we allebei.’

‘Daar had u het volste recht toe. Ook daar had ik gefaald,’ antwoord ik.

Hij blijft staren.

‘U gaf me toen opdracht haar te *doden*, zeg ik en ik buig mijn hoofd. Ik voel me rot. Raven is belangrijk geworden, doordat hij door mij werkelijk denkt dat ze Ghassan heeft vermoord en opstanden heeft geleid.

‘Ja. Want die slet heeft Ghassan vermoord om de rellen te doen starten, en dat was een *kaakslag*. Een krenking en een belediging die ik haar niet kon vergeven. Een Delicatusslavin die opstanden beraamt! Maar achteraf besepte ik, dat ik haar levend moest hebben. Ze hoort in *Colony*.’

Hij geeft een rukje aan mijn halsband.

‘Je zat bij de Belt,’ mompelt hij. ‘Dat is levensgevaarlijk. Nu weet ik waarom. Je zocht haar tussen de Chasters. Dat durft niemand, maar je wist dat ze gevaarlijk is en omdat ze ondertussen óók de rellen in Acht heeft gestart, wilde je haar *pakken*.’

Mijn halsband. Satu wist de hele tijd waar ik was. Hij kan me overal volgen, door de sensoren erin. Ik kan geen kant uit. Hij weet niet dat Herbs lab op de Belt ligt, maar het is een kwestie van tijd voor hij dat wel weet.

‘Het is verdomd ergerlijk dat Zeus die slet nu heeft. Jij wist eerder dan ik hoe gevaarlijk ze was, nadat ze overal opstanden had geleid. In dat Reservaat, in dat kettingslavenkamp en in Acht.’

Ik buig opnieuw mijn hoofd. Dat komt allemaal door *mij*.

Hij schudt me. ‘Al ben je een slaaf, als een psychopaat van de Free-List heb je de gedrevenheid om Alfa te dienen. Je zet je duizend procent in voor Alfa. Voor *mij*.’

Hij tilt zelf mijn hoofd op en ik sluit mijn ogen om niet te laten merken wat ik denk.

‘Ik wil je niet dood, slaaf Dante. Je offerde jezelf op om je Meester te dienen en dat deed je goed, want zelfs het algoritme weet nergens van. Ik weet niet hoe je dat hebt klaargespeeld.’

Ik kijk niet op, al noemt hij me bij mijn naam.

‘Je bood me, al had ik jou laten vallen, zelfs jouw hulp aan om de rellen neer te slaan. En dat heb je uitstekend gedaan. Je bent *eerzuchtig*. Je hebt die piloot gedood die voor mij werkte, omdat je *eerzuchtig* bent.’

Nu kijk ik wel, en hij grinnikt.

‘Ik hou van *eerzucht*, als die *mij* dient. Seamus was ook eer-

zuchtig, maar dacht te veel aan zichzelf en was te voortvarend. Hij had eigenhandig een doodseskader naar de ondergrond van Alfa gestuurd, *zonder* me om toestemming te vragen. Daarom zit hij in Colony. Daar komt hij nooit meer uit. Maar ik liet je vallen en toch bleef je stug volhouden en haar zoeken. Kijk me recht aan.'

Ik gehoorzaam. Ernstig gaat hij verder: 'Je doodt jezelf niet. Ik verbied het.'

Zijn neusvleugels trillen. Plots grijpt hij het zwaard en laat het neerkomen op de tafel, die splijt.

Hij schreeuwt: 'Ik wil Zeus verslaan, verdomme! Ik haat hem. Hij houdt haar verborgen om me te pesten. Nu heeft *hij* de aanstookster van de rellen in zijn bezit, en het algoritme zal hem ervoor belonen en als het op de Nationale Feestdag de leider van Alfa kiest, dan ...'

Hij kijkt hijgend op me neer, slaat zijn gebalde vuist in de palm van zijn andere hand en begint te ijsberen. 'Zeus heeft aan macht gewonnen. Dat maakt me razend, slaaf. Zijn credits zijn sinds kort fenomenaal gestegen, sinds hij die nieuwe vds heeft. Hij is steengoed, die vds. Zeus heeft die slavin vast aan hem gegeven, als speeltje. Hij vindt het altijd leuk om te kijken hoe slaven elkaar afmaken.'

Door het gif van de Nephila's is freezezen gemakkelijk.

vds.

De nieuwe vds van Zeus is *Castro*.

Raven is bij Castro.

Ik slik.

O Saturnus.

Ze is veilig. Cas zal haar beschermen. Castro zei in ons gesprek dat hij haar veilig wilde hebben. Hij zal niet toelaten dat Zeus haar

kwaad doet, en Zeus zal naar hem luisteren omdat hij Zeus credits heeft bezorgd.

Ik adem iets gemakkelijker.

Dan pas merk ik dat Satu dichterbij is gekomen en pal voor me blijft staan.

‘Je moet me helpen om Zeus te verslaan! Dat Zeus het aandurft om die slavin verborgen te houden, is ... Hij lacht me *uit*.’

Iets wits flikkert in zijn ogen. Hij gromt: ‘Hij lachte me al uit omdat de brand in het kamp de bouw van het Stadion heeft vertraagd. Hij lacht ook om Opstandencontrole, die de rellen niet de baas kan. Ik heb meer slaven nodig om dat Stadion te bouwen, maar die verdomde rellen houden maar niet op. Als ik het leger inzet, komt het algoritme dat te weten en zakken mijn credits omdat ik de slaven niet de baas kan.’

Zijn neusvleugels krijgen een wit randje en hij brult: ‘Toen ik die Trashers op jouw aandringen gratie verleende, ging ik rechtstreeks tegen Zeus in, die ze dood wilde! Het was het begin van de openlijke strijd tussen ons. Haar bezitten geeft Zeus *voordeel*. Ze bewijst dat het algoritme fouten maakt. Op de Nationale Feestdag zal hij door het algoritme vast tot leider van de wereld worden gekozen. Mocht het algoritme toch *mij* kiezen, dan haalt hij haar tevoorschijn en ... Maar hij weet niet alles.’

Hij hijgt: ‘Want ik heb een geheim wapen.’

Hij snuift diep.

‘Je weet niet hoe machtig ik ben, slaaf Dante. *Ik* word de baas van de wereld op de Nationale Feestdag, want ik ... Wacht. Kom mee. Ik zal het je laten *zien*.’

Ik doe de deur open.
Umiko deinst achteruit, botst tegen Hannah.
Ik glimlach.
'Dag meisjes,' zeg ik.
'Jullie zijn nu weer van mij.'
Ze beginnen allebei te krijsen.

Cym

Terwijl Dante worstelt met zichzelf, zijn onmacht tegenover Alfa en vooral met de liefde, probeert hij de opstand te redden. Maar wat als die opstand aan een zijden draadje hangt ... en van *binnenuit* wordt bedreigd?

**Het achtste deel van de bekroonde serie *Slaves*
over de bittere overlevingsstrijd van Raven en Dante
in een wereld na de klimaatopwarming.
Voor young adults.**

'Raven 4 is een meesterwerk.' – Chicklit

'Raven en Dante kruipen onder je huid.' – Leestafel

'Onwaarschijnlijk sterke reeks' – Pluizuit

'Deze reeks blijft een hoogtepunt in de Nederlandse sf.' – Hebban

'Als je dit boek leest, zou je denken dat het om een vertaald werk van een of andere Amerikaanse bestsellerauteur gaat.

Dit boek verdient een veel groter publiek!' – Leesdan.blogspot

'Een van mijn lievelingsseries! Ik kan niet wachten tot het volgende boek, wat een einde!' – Goodreads

www.clavisbooks.com

ISBN 978-9044851236

9 789044 851236